Ч. 65. Середа 3 цьвітня (21 марта) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З палати панів. — До угорскої кризи. — Делеґациї.

Палата панів зібрала ся на послідне передсьвяточне засїдане в суботу в полудне.

Порішені в послідних днях посольскою палатою проекти законів поставлено на дневний порядок дорогою наглих внесень.

По ухваленю в другім і третім читаню законопроектів про судівництво маршалківского уряду та про установлене судівництва для членів княжого дому Парма ухвалено закон про переходові постанови податкові для громад прилучених до Кракова і закон про тютюневі ліценциї.

По тім виголосив др. Пленер просторий реферат про протоколи в справі продовженя брукcельскої цукрової конвенциї, висловлюючи надію, що підвисшене російского контингенту цукрового поведе за собою обнижене цін цукру. В дебаті над тим предложенем забрав голос ґр. Лятур, побиваючи ся за тим, щоби на міждержавних актах повновласники нашої монархії підписували ся Австро-Угорщина а не Австрия і Угорщина, як се вже лучило ся, хоч се є суперечне з тим, що Австро-Угорщина є одноцільним підметом міжнародного права. По тім проект цукрової конвенциї затверджено.

Відтак порішено предложеня про виплати в гірництві та обезпечене будівельних робітників.

По виборі 50-ти членної комісиї для підготовленя службової праґматики замкнено засїдане о 2 год. по полудни.

Угорска урядова часопись оповістила ось таке відручне цісарске письмо з приводу поновного покликаня ґр. Кіна Гедервария на становище премієра:

„З глубоким жалем, зауваживши я ріжницю гадок що до поручених мені законами прав монарха, яка саме спонукала Вас і Ваших товаришів подати ся до димісиї. Протягом мого правліня, що наступило по приверненю конституцийного житя, я уважно беріг удержане законів і конституцийні порядки. Нарід остає в невідкличнім посіданю конституцийних прав між иншими і в посіданю права дозволу на побір рекрута і нїчо мені не є більше чуже, як нарушене, або обмежене тих прав. Однак з другої сторони мушу постояти при моїх монарших правах, які мені надано 18 артикулом з 1888 р., на основі котрого можу покликувати або задержувати під оружием згадані в тім законі резерви і доповняючі резерви, наколи послідують специяльно згадані відносини. Так як рішучо є моя воля удержати незміненими конституцийні права народу, з тою самою рішучостию мушу стеречи ненарушимости конституцийних прав пануючого і тілько тоді зможу відповісти обовязкам монарха, коли мені буде можна виконати моє двояке покликане. Тої задачі в спосіб, що дасть ся погодити з моєю совістию і щоби в тій мірі дальше запоручив ту конституцийну працю, що полягає на порозуміню короля і народу. Відень 30 марта 1912. Франц Йосиф в. р., Кін Гедервари в. р.

Розповідають, що король сим разом виступив против відомих резолюций в справі покликуваня резерв дуже рішучо. Коли ґр. Кін-Гедервари здавав цісареви останний звіт зі своїх переговорів в справі резерви, монарх заявив:

„Ви знаєте добре, що я, що паную від 60 літ, 45 літ ношу угорску корону, був все щирим приклонником конституциї і все зберігав права держави. Я все щиро тішив ся економічним розвитком Угорщини. Угорщина не мала нїколи красшого приятеля від мене. Помимо сего істнує тепер замір нарушеня і обме

Мати.

(З француского — Альфонса Доде).

Одного дня вибрав ся я до форту Монт-Валеріян відвідати мого приятеля, маляря Б... поручника в рухомій ґвардиї департаменту Секвани. Той хоробрий хлопець був саме на варті і за нїчо в сьвіті не міг рушити ся з місця. Як моряк на службі, мусів безнастанно ходити перед підземною ґалєриєю та балакав про Париж, про війну та про наших неприсутних любимців.

Нараз мій поручник, що в воякцім одязї все таки остав ся малярем в души, перериває, задержує ся, хапає мене за рамя і відзиває ся тихим голосом:

— Що за гарні типи! Неначе з образу Думіера. Очима, котрі заяснїли у него, як у мисливского пса, показав менї дві сильветки, що саме показали ся на плоскім горбку.

Справді гарні типи. Мужчина в сурдутї каштанової краски з зеленим оксамітним ковніром, мов би зроблений з деревного моху, худощавий, малий, червоний, як рижок, з плоским чолом, круглими очима і носом о виді совиного дзюба. Правдива птича голова в поморщеним, гордим і дурнуватим обличем. В одній руцї ніс вишивану торбу на цьвіти, а з неї показувалась шийка фляшки, під пахою пушку з білої бляхи, з якимись консервами, на яку мешканцї Парижа не можуть дивити ся, щоби не пригадати собі 5-місячної облоги. Жінка звертала на себе увагу найперше капелюхом неначе буда, на собі мала старий шалик, що тісно прикривав еї від стіп до голови і показував докладно еї худість; зпоміж зімятих окрас капелюха, виглядав конець нужденного сивіючого волося. Мужчина вийшов на площу та затримав ся, щоби троха відітхнути та обтерти чоло. Тут на горі у мрачнім падолистовім воздусї не було зовсїм горячо, але они ішли так скоро.

Жінка не затримувала ся зовсїм. Ішла прямо до ґалєриї, глянула хвильку на нас з якимсь ваганем, мов би хотїла щось питати. Але очевидно обезсьмілена офіцирскими ґальонами, волїла звернути ся до „шильдваху“, а я почув, як боязливим голосом питала, чи може бачити ся зі своїм сином, вояком третого батальону, шестої бриґади, парискої ґвардиї.

— Почекайте — сказав вояк — піду закличу его.

Щаслива зітхнула тим зітханем, що приносить пільгу та звернула ся до мужа. Відійшли обоє і сїли на склонї горбка.

Ждали там досить довго. Форт Монт-Валеріян є так великий і складає ся з тілько подвірий, шанців, башт і касарень. І як тут шукати якогось там вояка з третого батальону, шестої бриґади в тім місті без кінця, завішенім між небом а землею, що вносить ся слимаковато серед хмар як остров Лянута. Крім того о тій порі безнастанно чути в твердини відгомін бубна, трубки, кроки бігаючих вояків, брязкіт коновок. Зміняють ся сторожі, визначують роботи, роздають поживу; тут вільні стрільцї гонять якогось шпигуна ударами кольб, там селяни з Нантеф прийшли до ґенерала на скаргу, якась „штафета“ впадає чвалом — чоловік утомлений, кінь цїлий мокрий; з передних сторожий приводять ранених, що лежать в кошах на мулах, жалібно стогнуть, мов хорі ягнята. Моряки тягнуть на линвах пушку при звуках флєту і окликах: „Гісса! Га!“ Пастух в червоних штанах з карабіном на шкірянім поясї через плечі з прутом в руках гонить товар.

То всьо іде, зміняє ся, впадає до льохів і гине, як на Сходї за низькою брамою каравансераю.

— Коби хоч не забули за мого хлопця— говорили тимчасом очи бідної матери, що кождих пять мінут вставала, тайком зближала ся до входової брами, кидала боязливі погляди на мале подвірє, припирала ся до муру, але нікого про нїчо не питала, бо боялася ся осьмішити дитину.

Мужчина, ще більше боязливий, не рушав ся з місця; кождого разу, коли мати вертала зі своєї вандрівки кричав на неї за нетерпеливість, поясняв обовязки служби; при тім ґестикулював сильно, як нездара, який хоче, щоби его слухали.

Все був я дуже цікавий на ті малі мовчаливі і загадочні сцени, які радше можна відгадати як увидіти, тої уличної пантоміни, що зворушує вас, коли ідете а часом одним рухом відслонює цїле нове істноване. Але, що тут мене найсильнїйше зворушило, се якась незручність, якась наївність тих людий і дізнав правдивого зворушеня, коли я міг виснувати цїлу чудову родинну драму з їх виразної міміки, ясної як души двох акторів Серафина.

Менї здавало ся, що бачу матір, котра одного гарного ранка говорить:

женя моїх монарших прав, а я зустрічаю се з певним недовірєм. Коли квестия резолюциї не буде усунена, не полишить ся мені нічого иншого, як абдикация. Ґр. Кін закликав: „Боже борони!“ Та монарх сказав на те: „То не є хвиля на сентименти. Маю таку сильну постанову, говорю по глубокій розвазі, з тим мусите числити ся“.

Ті слова цісаря викликали на премієрі велике вражінє, він покликав сейчас всіх угорских міністрів до Відня, щоби становище правительства в справі резолюций, принаровити до становища занятого монархом.

„N. fr. Presse“ доносить, що делеґациї зберуть ся з кінцем цьвітня с. р. на надзвичайну сесию дво або тридневну для ухваленя 6-місячної провізориї буджетової.

Новинки.

Львів, 2 цьвітня 1912.

— Іменованя і перенесеня. П. Міністер торговлї іменував старшого комісаря будівництва в дирекциї будови доріг водних Ксав. Наленч Петрашкевича радником будівництва а комісаря будівництва згаданої дирекциї Евст. Мельцера стар. комісарем будівництва. — Президент гал. Дирекциї почт і телєґрафів іменував ад'юнкта Паппа почтмайстром в Дудин а переніс почтмайстра Александра Войтка в Дидні до Підбужа.

Ад'юнкт канцел. Фердинанд Слївіньский іменований директором урядів помічничих для округа львівскої дирекциї скарбу.

— Вибір посла на сойм. Вчера відбули ся в Жадачеві доповняючі вибори до сойму з куриї громад сільских жидачівского повіта з причини, що дотеперішний посол о. Сеник з москвофільскої партиї зложив мандат. Мимо того він кандидував знову а з українськї сторони кандидував о. Нижанковский. Голосувало 164; з того одержали: о. Остап Нижанковский 90 а о. Сеник 74 голосів. Вибраний послом о. Остап Нижанковский, директор „Краєвого Союза молочарского“.

— Дрібні вісти. Дня 28 марта переїхало через Краків за границю 1650 а дня 29 марта 1150 еміґрантів. — Із засуджених свого часу 101 українських студентів, котрих опісля крім 10 помилувано зголосили ся вчера до відсиджуваня кари студенти Микола Залізняк і Осип Охримович. — Із студентів польскої ґімназиї в С рию, котрі викликали були велику бучу в театрі підчас німецкого представленя і спонукали кількох офіцирів до острого виступленя, засудив тамошний староста п. Чепельовский в поліцийній дорозї 4 на 6 годин поліцийного арешту без заміни на грошеву кару, а 10 на грошеву кару по 10 К. — Збанкротували у Львові оптик Мврикій Босковіц і тапіцери Прімус і Іґлицкий. В Тернополи збанкротувала фірма Бернард Аксен, склад меблїв.

— Крадежі. До склепу з вудженинами п. Ф. Ґізи вломили ся онозги злодії і вкрали 4 шинки та 16 ковбас. Доходженя переведені поліцєю виказали, що крадежі допустили ся два нотовані злодії Каз. Ціховский і Войтіх Грицишин в спілці з якимсь третим, котрого імени поки що не можна було довідати ся.

Вже навіть суд і вязниця не суть безпечними перед львівскими злодіями. До канцелярии дому вязничного, яка містить ся в партері будинку вр суду карного при ул. Ватория вломили ся тамтої ночи злодії. Коли же їх варта перепудила, повтікали они через мур а відтак через базар що знаходить ся з противного боку карного заведеня. Се характеристичне для львівских відносин і львівских злодіїв, що они мали час і спромогу вломити ся до канцелярії вязничної та втікати через високий мур на другім кінци карного заведеня.

— З судової салї. Перед львівским судом розпочала ся вчера розправа против кількох селян, котрі зробивши собі самосуд на селї, убили молодого паробка. Справа представляє ся як слїдує:

Іван Пугач, 20-лїтний паробок, родом з Хотилюб, людина дуже неспокійної вдачі, авантурник, зачіпав часто без всякої причини не лиш паробків але й старших господарів та зачав виправляти такі галабурди, що єго небавком в цїлій охрестности зненавиділи. Пугач заходив часто до сусїдного села Тимці і там також напастував людий та виправляє бурди. Отже тамошні люди постановили при найблизшій нагоді зробити з ним порядок. Нагода до того лучила ся дня 20-го грудня минулого року.

Пугач зайшов був того дня до коршми в Тимцях і казав там дати собі пива. В коршмі було більше людий, котрі також забавляли ся при чарці. Надійшов війт, а що то вже була спізнена пора, то завізвав присутних, щоби вносили ся з коршми. Всї послухали, лиш Пугач відповів гордо, що не послухає. У відповіди на то, війт зачав бити Пугача палицею то по голові то по плечах. Присутні в коршмі селяни кинулись і собі на Пугача та стали єго бити чим хто мав. Пугач вибіг з коршми на подвірє, а тут ждали на него другі також з палицями і колами вирваними з плотів. Почала ся тепер страшна відплата. Нещасливий просив ся, щоби єму дарували житє, кричав, плакав, а розлючена товпа била єго немилосердно, аж він наконець облитий кровю, впав на землю і під ударами товпи закінчив житє. Секция тіла виказала, що Пугач крім иногих синцїв мав поломані обі щоки, кість носову і піднебінє.

Хто безпосередно спричинив смерть Пугача, слїдство не могло викрити, але виказало, що в бійці тій брали участь: Іван Тимець, Михайло Бень, Михайло Тимець, Павло Тимець, Тома Слимак і війт з Хотилюб Тома Пржешловский. Отже всї они станули вчера перед судом. Обжаловані оправдують ся тим, що они були пяні і з виїмкою кількох випирають ся участи в бійці. Декотрі знов кажуть, що війт завізвав їх, щоби они Пугача били; за то їм нїчого не стане ся, бо він вже ходив з жалобою на Пугача до старости і представив єго там як треба. До розправи покликано 9 сьвідків. Вирок буде виданий мабуть нині.

— Той пан дещо нудить мене тими своїми забобонами. Я вже три місяці не бачила своєї дитини. Мушу піти, щоби єго приголубити.

Батько, чоловік боязливий, простий, переражений думкою про трудности, які треба перейти, щоби виробити дозвіл, намагав ся відтягнути єї від єго наміру.

— Мій ангеле, не думаєш про се, що той форт є, до чорта, далеко. Як же доберемо ся туди без повоза? Впрочім се цитаделя і жінки не можуть туди входити.

— Я війду — сказала мати, а що він робив всьо, чого она хотіла, то тепер взяв ся до діла.

Пішов до секциї, до уряду, до головного штабу, до комісаря, потив ся зі страху, дрожав з зимна, пукав до всїх дверий і часто не трафляв відразу туди, де треба, вичікував по дві годин в якімсь бюрі, що не було властиве, як пізнїйше показувало ся. Вкінци вернув вечером до дому з дозволенєм ґубернатора в кишени. На другий день встали раненько ще при сьвітлї; від зимна дрожали. Батько перегрив якийсь кусок, щоби розігріти ся, а мати голоду не чуе. Она волить там зі сином з'їсти снїданє. Щоби помочи бідному воякови, вкладає до торби всьо, що лише в часї облоги можна мати: чоколяду, конфітури, вино в запечатаній бутельці, всьо, навіть пушку, за яку заплачено вісім франків і яку ховано на час найбільшого голоду. Вкінци рушили в дорогу. Коли прийшли до шанців заледви отворили брами. Треба було показати позволенє. Тут мати була більше настрашила ся. Але нічо! Здає ся, що всьо в порядку.

— Пустіть їх, най перейдуть — сказав дижурний адютант.

Тоді доперва відітхнула.

— Дуже чемний той офіцир.

Як молода куропатва легким кроком іде наперед. Мужчина ледво може за нею надігнати.

— Моя дорога, не іди так скоро.

Але она єго не чує. Там високо, здалека виднїючий горбок Валєріян вабить їх до себе.

— Ходи скорше. Він тут є.

Як лише прийшли, гризе їх новий неспокій.

Ануж не знайдуть єго. А може не буде міг прийти.

Нечайно заприміти я, як она задрожала, ударила старого по рамени і вмить зірвала ся.

Здалека під склепінєм підземної ґалєриї пізнала кроки сина.

— Се він!

І мов би розяснила ся цїла передна часть твердинї, як він явив ся.

Гарний хлопець, аж любо! Гарно збудований, зі збруєю на рамени і торністрою на плечах.

З отвертим лицем зближив ся до родичів і закликав веселим, мужеским голосом:

— Добрий день, мамо!

За хвилю плащ, торністра, карабін, всьо зникло під великими крисами капелюха матери. Потім прийшла черга на батька, але се вже тревало далеко коротше.

Великий капелюх з крисами хотів загорнути всьо для себе. Був ненасичений.

— Якжеж ти маєш ся! Чи ти добре одітий? А як з білєм?

Я чув, як она з під крис капелюха, обкидувала єго від стіп до голови довгими поглядами, повними любови, серед дощу поцїлуїв, слїз і усьміхів: она віддавала єму цїлий засіб материньского чутя, який назбирав ся протягом трох місяців. Батько був також дуже зворушений, але не хотів сего показувати. Бачив, що дивимо ся на него і морган очима в нашу сторону, наче хотів сказати:

— Вибачайте їй, се жінка.

Звук трубки розігнав тую ясну радість.

— Кличуть — мушу відійти...

— Як се! Не з'їш з нами снїданя?

— Алеж де там! Не можу! Іду на варту на двайцять чотири години, на сам верх твердині.

— Ох! — крикнула бідна мати, і не могла більше сказати.

Через кілька хвиль остали всї троє нерухомі і дивили ся на себе з переражєнєм. Вкінци батько перший перервав мовчанку:

— Забери з собою хоч тую пушку — сказав розпучливим голосом, в якім чути було сильне зворушенє і страшний біль вояка жеруна, бо мусів виречи ся смачного куска.

Але під впливом якоїсь тревоги і зворушеня не могли знайти тої поганої пушки. Страх збирав дивити ся на ті горячково дрожачі руки старця, що шейдко рухали ся і шукали за нею, чути ті голоси поперериванї слезами: Пушка! Де та пушка! — не встидали ся додати ту господарску дрібницю до свого болю. Вкінци знайшли пушку, ще раз приголубили і дитина вернула бігцем до форту.

Бідні! Так здалека прийшли на се снїданє! Се була така роскіш; мати не могла цїлу ніч спати, бо думала про него. І чи може бути щось більше зворушаючого, як той страшний завід та крихітка раю, що їм отворив ся і замкнув ся так скоро і непощадно.

Ще кілька хвиль стояли нерухомо на тім самім місци і встромили очи в ту підземну нору, де зникла їх дитина.

Вкінци мужчина здрігнув ся, завернув, закашляв пару разів, щоби додати собі відваги і сказав певним голосом:

— Ходім, мамо, в дорогу!

Сказав се певним зухвалим голосом зложив нам глубокий поклін і взяв жінку під рамя.

Я глядів за ними аж до скруту дороги. Батько мав скажену міну. Якимсь безнадійним рухом махав торбою. Мати видавала ся спокійнїйшою. Поступала побіч мужа зі спущеною головою, з повислими руками. Але від часу до часу шалик, що покривав єї вузкі рамена, дрожав конвульсийно.

— **В Бродах** відбуло ся минулої суботи торжественне посьвячене ново вибудованого будинку тамошного суду повітового і уряду податкового. Посьвяченя доконало духовеньство обох обрядів в присутности репрезентантів місцевих властий цивільних і войскових, сусідних властителів більших посілостий начальників громад і настоятелів двірских обшарів, належачих до округа брідского суду повітового і численно зібраної публики. Начальник суду повітового, радник суду краєвого п. Кузіньский, виголосив в обох краєвих мовах горячу промову, в котрій підніс заслуги міродайних чинників, котрі причинили ся до вибудованя сего будинку а наконець підніс оклик в честь Цісаря, що присутні з одушевленєм повторили. По сім слідували ще промови ігумена Домініканів з Підкаменя, бурмістра міста та репрезентантів стану адвокатского і нотарів.

— **Як у Львові їздять.** Візник дорожкарский Мариян Скржеп їхав онногди так скоро, що на ул. Казимирівскій наїхав з цілою силою на ваґон електричного трамваю, вибив в нім дишлем шибу а наконець і сам спав з кізла і покалічив ся в лице. Та й кінь покалічив ся і дорожка поломила ся. — На ул. Городецкій наїхав в суботу якийсь дорожкар, котрому удало ся втечи, на селянина Івана Пастернака із Сиґнівки і так єго покалічив в голову і груди, що стация ратункова мусіла відставити єго до шпиталю.

— **Самоубийства.** В Бережанах відобрав собі житє вистрілом з револьвера 23-літний студент прав Йосиф Пол. Причина самоубийства незвістна. — В Збаражи у коваля Садовского повісив ся дня 25 марта 14 літний єго термінатор. Хлопчина скористав з хвилі, коли майстер і проча челядь вийшли з кузні та відобрав собі житє. Говорять, що причиною самоубийства став ся Садовский, котрий, як кажуть, зле обходив ся з хлопчиною. Чи так було дійстно, се викаже слідство.

— **Оголошенє.** Жабє повіт Косів. По мисли §. 36. зак. з 15/II. 1867. В. З. Д. Ч. 134. оголошує ся, що „Читальня Просьвіти" в Жабю і Слупейці під Крутою, зістала на загальних надзвичайних зборах дня 10/II. 1910 р. розвязана а майно передано на „Читальню Просьвіти" в Жабю за Магорою. За предсїдателя бувшого Андрій Филипчук.

Жабє. По мисли §. 36. зак. з 15/II. 1867. В. З. Д. Ч. 134, оголошує ся, що Читальня „Просьвіти" в Жабю Вінче зістала на загальних зборах дня 14/III. 1910 розвязана, а майно передано на істнуючу ще тоді Читальню в Жабю під Крутою. За предсїдателя Семен Бойчук.

Господарство, промисл і торговля

— **Дирекция зелїзниць державних** у Львові розписала лїцитацию на достави бензини і ропи олію мінерального до смарованя, олію з костий, вазеліни, смаровила, мила, лою, лоєвих і стеаринових сьвічок на рік 1912/1913.

Близші условія і формулярі оферт можна дістати в бюрі IV. Дирекциї від 10. до 29. цьвітня. Оферти можна вносити до 30. цьвітня с. р. 12 година в полудне.

— **Комунікат Краєвого Союза для збуту худоби** з торгу на рогату худобу у Відни дня 29 марта 1912.

На торг зігнано: худоби тучної 3435 штук, в тім 2503 волів, 894 бугаїв, худоби худої 884 штук, в тім 836 коров, 86 буйволів; разом 4319 штук.

Плачено за 100 кґ. живої ваги в коронах: за воли німецкі пріма 104 до 112, середні 90 до 100, гірші 86 до 91; за воли угорскі сиві пріма 100 до 106, середні 90 до 98, гірші 82 до 88, за воли угорскі красі пріма 106 до 120, середні 96 до 102, гірші 88 до 95; за воли галицкі пріма 118 до 124, середні 100 до 104, гірші 00 до 00.

За бугаї пріма 90 до 96 середні і гірші 80 до 90, за корови пріма 90 до 96, середні і гірші 72 до 86, за буйволи пріма 70 до 76, середні і гірші 56 до 66, за габлї пріма 52 до 70 за 100 кґ. живої ваги.

Тенденция: Згін сеготижневого торгу був о 394 штук менший від попереднього. В наслідок слабого попиту ціни опали на волах і бугаях 6—7 К, габлину 4 К. Попит на тучну худобу мірний, ціни 1—2 К низші.

Телеґрами.

Прага 2 цьвітня. Екзекутивний комітет ческої вольнодумної партиї народної вибрав презесом дра Крамаржа на місце помершого пос. Скарди. Крім того вибрано ще одного віцепрезеса в особі пос. Шуберта.

Будапешт 2 цьвітня. В палаті послів президент Навай згадав на початку про спустошеня яких наробив огонь в Трщциї і предложив, щоби кождий посол жертвував по 20 К на погорільців. Приступлено відтак до дальших нарад над королївским посланием. Баконій з партиї Юшта критикував спосіб розвязаня кризи.

Рим 2 цьвітня. Рішучо заперечують вість подану в одній з ґазет, мов би мали настати зміни на посадах дипльоматичних, котрі мали би дотикати італїяньских амбасадорів у Відни, в Берлині, Петербурві, Мадриді і Токіо.

Петербург 2 цьвітня. Підчас виборів до четвертої думи має утворити ся нова визначна партия під назвою, независимих консерватистів. До партиї тої записав ся кн. Еспер Ухтомский, редактор „Петерб. Ведомостий". Независимі консерватисти ставлять собі за задачу завести добрі і прихильні відносини з інородцями і обовязують ся шанувати їх віру і культуру.

Льондон 2 цьвітня. Вчера вернуло до праці 30.000 гірників. Голосованє робітників видало доси 98.000 голосів за укінченєм страйку а 100.000 за дальшим єго треванєм.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·32, 8·45, 2·20§), 2·40, 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·15.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодени, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 5·46, 11·13.
†) до Красного.

До Чернівець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·30, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·52, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лише в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·42, 11·35*).
*) до Рави рускої (лише в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·32.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·43, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Чернівець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лише в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·12, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личакові:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).